

קַמְקוּם

ירון אבטליון
מורן בייטי טאבלר
מיכל ברחיים
תאיר ברלין
נעמי מנדלבאום
ירם מרליס
עדי סגל-זיסברגר
אלמוג פז
משה קול
יואב שטבהולץ

גיליון 126 מתחיל...

אנחנו ממשיכים בסדרת החפצים שלנו, בה כל גיליון בסדרה מוקדש לחפץ נבחר.

בגיליון זה נעסוק בחפץ שבימינו כבר פחות נפוץ בשימוש, אבל עדיין מכיל הרבה זיכרונות: קמקים.

תוכלו לקרוא כאן סיפורים ושירים מקוריים ומיוחדים על קומקומים, ולראות איך הפעם החפץ הוא הגיבור שמוביל את העלילה.

אנחנו שמחים לברך את חברתנו, העורכת והלשונית עידית גילאור, שמצטרפת אלינו ואנחנו בטוחים שתתרום לנו רבות. בעמוד הבא תמצאו שיר פרי עטה בנושא הגיליון.

קריאה מהנה!

אנחנו מאחלים לכולנו ימים שקטים וטובים יותר ובשורות טובות, בתקווה חזרתם בשלום הביתה של כל החטופים והחיילים שלנו.

אלירן דיין, רובי גורדון, עמליה ויניק, רוזי גולן ועידית גילאור

ירחון "מוטיב" הוא כתב עת מקוון לעת עתה המתפרסם אחת לחודש.

כל גיליון יעסוק בנושא שהמערכת תבחר, ויפורסמו בו עשר יצירות.

העבודה בירחון מתבצעת בהתנדבות מלאה, אי לכך אין לצפות לתגמול כספי כלשהו על פרסום יצירות, לרבות לא לתמלוגים כלשהם; בשליחת היצירה לפרסום מאשר היוצר את אפשרות פרסומה בירחון, ולא יהיו ליצר השגות או טענות באשר לפרסום או לאי-פרסום יצירתו בירחון.

ליאורה דיין ז"ל הייתה אוהבת אדם. אהבתה הגדולה ביותר הייתה למילה הכתובה ולקריאת ספרות ושירה, ואותם קראה עד סוף ימיה.

ירחון "מוטיב" נוסד לזכרה ונושא את שמה.

קומקומי זיכרונותיי

מיים רבים רוֹתְחִים בְּקִמְקוּמֵי זְכָרוֹנֹתַי.

מְמַלְאִים אֶת סִיר הַמִּזְצִימִים

שְׁטִילָה הַמְטַפֶּלֶת שְׂכָחָה עַל גֵּז דוֹלֵק

כְּשִׁטְיָלָה אֶתִּי בַשְּׂדֵרֶת הָעֵצִים

בְּעִגְלָה עִם גִּלְגָּל חוֹרֵק.

חוֹכְרִים לְאַבְקַת קָקָאוּ אֲמֵתִי

עִם כְּפִית סֶכֶר מִיִּתְרֵת

כְּכֹס הַפְּלִסְטִיק בְּבֵית סִבְתִּי

מוֹל חֲלוֹן מְשַׁקֵּף לַכְּנֶרֶת.

מיים רבים רוֹתְחִים בְּקִמְקוּמֵי זְכָרוֹנֹתַי.

נִמְזָגִים אֶל הַתָּה בּוֹ מְהֵלָה לִי אֲמִי

תְּרוּפָה לְהוֹרְדֵת חֵם

וְאֵל מְרַק הַכֶּצֶל הַקְּרָמִי

לְאוֹר נְרוֹת בְּעֶרְבוֹ שֶׁל יוֹם.

נִבְחָשִׁים לְבוֹס בְּתוֹנֻעָה מְהִירָה

עִם חֶלֶב וְקֶפֶה מְגֻרָעַן

וְעִם שְׂחֹר חֶזֶק לְהַשְׁאִיר אוֹתִי עָרָה

לִילָה לְפָנַי מִבְּחֵן.

נוֹצְקִים אֶל בְּקַבּוּקֵי הַחֶלֶב

בְּהֵם הָאֶכְלֵתִי שְׁלוֹשָׁה יְלָדִים

וְאֶל הַסֶּפֶל הַרְחֵב

עִם תְּבֵרָה שְׂרַפְכָּה בּוֹ סוּדוֹת וְעוֹגִיזוֹת שְׂקָדִים.

נִשְׁפָּכִים אֶל הַתְּרֵמוֹס בּוֹ מְהֵלֵתִי עֲלִים

שֶׁל צְמַח עֲזָרָה לְאֲמִי

בִּיּוֹם בּוֹ אֲשַׁפְּזָה בְּבֵית הַחֹלִים

וְעֶבְרָה צְנִתוֹר פְּתָאוּמִי.

כַּעַת עוֹמְדִים מוֹלֵי קִמְקוּמֵי זְכָרוֹנֹתַי

עַל מִדְּף הַגְּעֵגוּעַ

וְאֲנִי קָדָה לָהֶם עַל שִׁהֲלֵהִיטוּ אֶת יָמֵי

בְּרָגְעֵי הַבְּעִבוּעַ.

נקודת רתיחה

כְּשֶׁהִטְמַפְרָטוּרוֹת כְּבֵר צוֹנְחוֹת,
וְאֲנִי לְכֹד מִתַּחַת לְשִׁמְיָהּ, רוֹעֵדָת,
בְּנִצְלֵי בַּיִת אֲנִי אֶלֶיךָ נִגְשָׁת,
תָּרָה אַחַר תְּחוּשַׁת חֵם מְעוֹדָדָת.

רוֹצֵה שֶׁתִּשְׁפָּךְ אֶל תוֹךְ כּוֹסִי,
וּמִשָּׁם אֶל שְׁפָתַי יִגִּיעוּ מִימֶיךָ.
אֲנִי מִמְּלֵאת אוֹתְךָ אֵט בְּמִטְבָּח
וְלוֹחֶצֶת עַל הַכַּפְתָּוֵר בֵּין פְּגָמֶיךָ.

אֲנִי צוֹפֶה בְּךָ מִבְּעֵבֶע,
מִתְקָרֵב לְנִקְדַּת הַרְתִּיחָה.
מִחִפָּה לְמַנְעַע הַמְּנַחֵם בַּחֵךְ
וְלַחֲמִימוֹתֶיךָ הַמְּבִטִיחָה.

אֵךְ כְּמוֹ הַלֵּהֶט, גַּם הַזַּעַם מִצְטָבֵר –
מִנְסָה שׁוֹב וְנִשְׁרָף לִי הַחֵךְ,
וְאֲנִי נִשְׁאָרֵת עִם הַטַּעַם הַמְרִיר,
שֶׁלֹּא מִהָר חוֹלֵף וְלֹא מִהָר שׁוֹכֵף.

כִּי בְּכָל פַּעַם שֶׁהִגְעַת לְרִתִּיחָה
נוֹתְרוֹ בְּךָ מִשְׁקָעִים דְּמוּנֵי אֲבָנִית.
עוֹד וְעוֹד, שֶׁבֹּא לִי כְּבֵר לְזֶרֶק אוֹתְךָ,
שֶׁכֵּן מְדַבֵּר בְּדַפּוּס חוֹזֵר, בְּתַבְנִית.

אוֹ אוֹלֵי הַדַּפּוּס הַחוֹזֵר הוּא שְׁלִי?
הָרִי כֵךְ אֲנִי אֶתְנַהֵג בְּדִיוֹק
גַּם עִם זֶה שֶׁיִּבּוֹא אֶתְרִיד,
בֵּין פֶּרֶק בְּנִטְפְּלִיקָס לְעוֹד פּוֹהֵק.

הייתי די שיכור, וייתכן שהשיחה הזאת כלל לא התקיימה.

"אגיד לך מהי תכלית החיים", הודיע הקומקום. "תכלית החיים - זה מיצוי. לי יש מטרה בחיים - להחזיק קפה, וברגע שהשיכור (הכוונה כנראה אליי) ירוקן אותי, אקבל את התחושה של ההשלמה והמיצוי. אפשר לטעון, כמובן, שיש מעבר לזה, שקיים סוג של גלגול הנשמות אחרי הגריסה, תקומה בתור משהו חדש, אבל אין לזה שום הוכחות מדעיות. בעיניי, הכול דיבורי סרק."
הכוס לא השתכנעה.

"המדע לא יכול להסביר את הכול. ישנם דברים שמעבר להבנה המדעית. ישנם רגשות, יש מסתורין, גורל... החיים זה דבר מסובך."

"מסובך?," צחק הקומקום. "אין בחיים שום דבר מסובך. תשימי בי מים, תרתיחי - ויצאו לך מים רותחים. תוסיפי כפית קפה - יצא לך קפה, לא תה ולא קוניאק. זה גורלך. אם תשימי כמות נכונה של קפה, כמות נכונה של סוכר - יצא לך קפה טוב, האנשים ישתו אותך, את תתרוקני ותגיעי לתחושת הסיפוק. לא תעשי קפה טוב - לא תתרוקני. גם זה גורלך. לא צריך לא רגשות ולא מסתורין. צריך רק לעשות את הדברים הנכונים. לו זה היה תלוי רק בי...".

לו היו לו כתפיים, הוא בוודאי היה מושך בהן.

"הלוואי שהדברים היו כל כך פשוטים", נאנחה הכוס. "לצערי, אנחנו יצורים מורכבים, יש לנו רגשות, אנחנו מחליטים החלטות, עושים טעויות...ויש לנו גם זיכרונות. אישית, אני בוודאות זוכרת, שפעם הייתי אגרטל. אני אפילו זוכרת, שהשיכור (הכוונה, כנראה, שוב אליי) היה צעיר, והיה שם בתוכי פרחים, שהיה מביא לאיזושהי אישה."

"שטויות", פסק הקומקום. "את מדמינת דברים. תסתכלי עליו, הוא נראה לך הטיפוס של הפרחים? או אחד שמישהי אי פעם תקבל פרחים ממנו?"

"לא ממש", הודתה הכוס. "אבל מי יודע? אולי בגלגול הקודם שלו...?"

"איזה גלגול?," גיחך הקומקום בציניות. "הרי הוא הולך להשתכר, ליפול על המיטה ולקום מחר בבוקר ולהתחיל את כל התהליך מחדש. זה הגלגול היחיד שהוא יודע לעשות."
אבל, כאמור, הייתי די שיכור, וייתכן שהשיחה הזאת כלל לא התקיימה.

0126

סדרת החפצים: גמקום

יולי 2025

תמוז ה'תשפ"ה

03

נעמי מנדלבוים

סינסתזיה

זקב מצשן מהדהד בחדרים.

גחלים שקברתי מזמן

הפויים תחת מים צלולים

מתעוררים עקשו בכיזת געגועים.

עם הלחץ על הסרעקת, הערף המסתמר ורעם מז'ורי קבר.

מבצעעים בי.

קיטור מתפרץ.

תראו.

תשמעו

את האד העולה בשריקה.

פעם הייתי גמקום מתכת כסופה
חוגג בראצווי פתיליה,
ורבוב מארץ שפף בקשת גבוהה
קפה ריחני אל כוסות פינג'אן כמהות.

אחר כך הייתי גמקום סגסגת שמנה,
גליליפיה קטומה עם כוכבון ושריקה,
פתיתים של אבן ערפלו תשוקה סתומה
עם גס דלוח בהבהוב טלויזיה כחלה.

עקשו מחשמל בי לחצן תאורה,
האף סולד מקיטורי רתיחה,
המים כבד לא נוגעים בלבה,
והתה מתקנר בכוס הסדוקה.

קומקום הנחושת של הדודה גולסון

בשנות החמישים, שישים, שבעים של המאה שעברה, גרו דודה גולסון ובנה שלום הגיינגי ב"מאה שערים", בדירת החדר הקטנה שלהם בכיכר השבת.

פעם בחודש היינו נוסעים באוטובוס "טייגר" קו 19 לבקר אותה, ועבורנו, הילדים, הייתה הנסיעה ארוכה מאוד וכמו לקחה אותנו אל ארץ אחרת.

היינו הולכים באותה מסטה שליד הכיכר עד סופה, ושם, בכניין שנבנה במאה התשע עשרה ע"י הבורים, היה שער חלוד ורקוב שהיינו עוברים דרכו אל עולם אחר: חצר ישנה שהייתה מעוננת גם בקיץ, ובמרכזו במת אבן, שמעליה צמח עץ פטל, אשר הכתים את ידינו כשאכלנו מפירותיו.

דודה גולסון גרה בחדר השלישי בחצר, מאחורי דלת ירוקה שהורכבה מקרשים חורקים, והייתה פותחת לנו את הדלת עטויה במעין רדיד כסף על ראשה ושמלה פרחונית ישנה וצנועה. חדרה היה קטן מאוד, תקרתו מקושטת וגבוהה. הייתה בו ספת עץ חורקת, מרופדת בד אדום מהוה, שולחן עץ עתיק מגולף, כיריים לבנות-שחורות בפינה, ובמרכז החדר עמד תנור נפט ממתכת שדלק תמיד, ועליו קומקום הנחושת העתיק והגדול, שגולסון הביאה עימה כשעלתה ארצה כאלמנה צעירה מהעיר יאזד שבאיראן הרחוקה, כפריט שעליו תוכל להתרפק בנעגועיה.

הקומקום הבוהק והעתיק העלה תמיד אדים רותחים, ומייד עם הגיענו אליה, הייתה גולסון מסדרת כתריסר כוסות תה מעוטרות-זהב, משקשקות על מגש נחושת תואם, בתוכן היו עלי נענע שטופים וטריום שהעלו ריח משכר, כשמזגה עליהם את המים הרותחים מהקומקום. לידן ניצב תמיד כלי כסף, ובתוכו גבישי סוכר מבהיקים (שגולסון קראה להם "נְבֵט" במבטאה היודי המתנגן בפנינו).

הילדים היו יושבים על השטיח במעגל מסביב לתנור ולקומקום, והדודה גולסון והמבוגרים ישבו על הספה האדומה, מדברים בפרסית ישנה ולוגמים את התה ברעש מהכוסות הקטנות. היינו שותים את התה, מוצצים את גבישי הסוכר הטעמים ומאזינים לסיפורי הבדים של הדודה, גם מבלי להבין מילה, לקולה הרך, המתנגע, הדואג והשבור. החדר ופנינו השתקפו מן הקומקום המבהיק:

מעוותים, מוארכים, מוזרים, נזוליים. כאילו היה הקומקום פריט מכושף, הכולא אותנו בו ומקפיא את הזמן והמרחב בתוכו. מיין פריט כישוף של הדודה גולסון שהפכה להיות מכשפה טובה, עטויה ברדיד הכסף וב"שָל" הצמרי הלבן על כתפיה הכפופות. דרך הקומקום, כך דמינתי כילד, כישפה את כולנו, בקולה הנעים ובקולות לגימת התה מהכוס שבידה. תמונתנו שעל הקומקום הייתה כמו ציור פנטסטי-סוריאליסטי, משמשך אותי להביט בו כל זמן הביקור, ומצד שני הפחיד אותי, בעיקר כשהיינו יוצאים מביתה והחושך כבר ירד, והייתי נזכר בו עת היינו עולים את העלייה של רחוב יחזקאל בחזרה לבית.

במשך יותר מעשרים שנה לא ביקרתי אצלה. רק שמעתי את קולה בטלפון, כשהייתה מתקשרת לאחל שנה טובה או בחג הפסח. ככל שגדלתי, נשתכחה ממני כמעט לחלוטין.

לפני כעשרים שנה, נפטרה גולסון, שהייתה זקנה מאוד. נסענו לנחם את בנה, שלום, בביתו שלו. לאחר שנאמר מה שיש לומר לאבלים, ישבנו ודיברנו, העלינו זכרונות, קראנו תהילים וביכרנו "מזונות" לעילוי נשמתה, וזו נשתררה דממה. במשך דקות לא מצאתי מה להוסיף והבטתי על החדר ועל קירותיו. לפתע נתקלו עיניי בקומקום הנחושת שעמד בעליבותו מעל ארון עץ, מכוסה אבק.

עתה, היה הקומקום כהה ועצוב בלי גולסון. מכל יושבי החדר רק אני יכולתי להיזכר בו, ורק אני הבנתי את דיבורו. שוב עלו לנגד עיניי מראות הנסיעה בילדות אל ביתה הקטן שבכיכר השבת, החצר המעוננת תמיד, עץ הפטל ודלתה הירוקה. כמו מנסה לדבר איתי, הראה לי הקומקום על דפנותיו את הילדים שהיינו לפני עשרות שנים, את מראה הכפוף וקולה המתנגן בפרסית של

0126

סדרת החפצים: גמקום

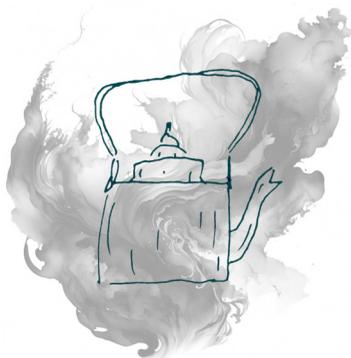
יולי 2025

תמוז ה'תשפ"ה

05

גולסון, שברגע זה דיברה רק אליי, במין זיכרון ודרישת שלום ממקום רחוק ומזמן אחר ששלחה אליי מעם הקומקום המכושף והעתיק, אשר הקרין אליי את מה שכלא בתוכו אז בביקורינו אצלה בילדותנו הרחוקה והחלומית.

לריצ'רד

תחושת בדידות נעימה תקיף אותנו מכל עבר בעיירה "ווזון לה רומן". נשב על ספסל, כתפינו ייצמדו זו אל זו מול הבתים העתיקים בעלי התריסים הירוקים. אני אחזיק בכף ידך, מרגישה את אצבעותיך העדינות. הקומיקס הישן שנמצא בחנות כלי הבית המקומית ינוח לצדך, לבן ושברירי כמוני, מעוטר באיורי פרחים ורודים, סגולים וצהובים.

"הייתה מורה אחת בכיתה וי"ו", אני אספר, "היא הזהירה אותנו מפני חוטפים, שלוקחים ילדה לשירותים בתחנת רכבת, או בפארק שעשועים, ואז צובעים לה את השיער ומבריחים אותה למדינה אחרת. הייתי רוצה שתחטוף אותי".

עץ בעל גזע עבה יתייצב בדממה, עליו הירקרקים ירעדו מעט. משב רוח קליל יחלוף על פנינו. "אסור לעשות דברים כאלה", תשיב, "לאף אחד אין זכות לקחת את החופש של אדם אחר".

"האהבה שלי כלפיך נותנת לי חופש לברוח מהמציאות. היחסים בינינו הם כמו המים שיהיו בקומקום הזה", אני אתאר. "בהתחלה, המים היו קרירים, ואז הם התחממו עוד ועוד, עם כל מכתב ששלחנו, עם כל רגע שעברנו יחד, עד שהם רתחו, וכבר לא היו אותם המים. הם היו משהו אחר".

נקום מן הספסל ונפסע לאט, כמו מטיילים בעיירה המוכרת לנו מאז ילדותנו. צללי העצים יציירו צורות מופשטות על קירות אבן ועל אדניות לבנות. נגיע אל הגשר הרומי, המתקמר מעל נהר האובז, ונביט במימיו האפורים.

"אני מתגעגעת אליך גם כשאתה כאן", אני אמלמל בעברית, ואתה תעטוף אותי בחיבוק חם כמו עוף מטוגן, גבוה כמו גלידה אמריקאית, ותבטיח לי: "Everything is going to be okay".

עשב יצמח על גדת הנהר לצד בתים דהויים ועצי ברוש וקופים. הרעב יציק לבטני, אז ניכנס אל מסעדה עם חצר מרוצפת, עתירת צמחים ירקרקים. נאכל כריכי קרוק מסייה ונלגום תה ברגמוט. הגבינה והקניק החמים ינחמו את נפשי, ואני ארגיש כאילו מצאנו בית בין גביעי הזכוכית, שיהיו מלאים במפיות אדומות.

פתאום צדודית גבר בעל מראה זר תפר את ההרמוניה. זה יהיה האדם רודף הבצע, שעזבתי לפני שלוש שנים במכתב וירטואלי. הוא טען ששברתי את לבו, אבל מצא בת זוג חדשה, מבוגרת.

"מה הוא עושה כאן?!", אני אלחש, "זה החבר לשעבר שסיפרתי לך עליו, מאריזונה".

"אני לא רוצה לשמוע על האקסים שלך", מבטך העז ירתיח את האוויר. תיקח את שקית הניילון עם הקומקום ותשוחח עם מוזג בעל שיער ירוק ליד קיר בצבע כחול-טורקיז. "בואי אחריי", תוביל אותי בהחלטיות המאפיינת אותך.

אני אצמד בעקבותיך אל חדר השירותים המטופח, שידף ניחוח וניל מתוך בקבוקון שקוף עם מקלות ריחניים. תורה לי להשעין את ראשי לפני, אז אני ארכון לכיוון הכיור, ולא אדע איזו תוכנית תירקם בראשך. אני אזכור שאמרת לי פעם לסמוך עליך.

תיקח שפופרת בלתי מזוהה ותמרח את תכולתה על שערותי החומות הארוכות. נחכה במשך זמן מסוים, ואז מלצרית חייכנית תחזיר לך את הקומקום הפרחוני, ומים חמימים יצנחו על ראשי, יזרמו אל תוך הכיור וייעלמו לעד בתוך פתח הניקוז.

"זה יספיק לעת עתה", תרים את פניי אל מול הראי, ואני אביט בשערי הירוק, ואכריז: "הפכת אותי לאן שרלי!".

"את מוכנה להיחטף?" תושיט לי את ירך, ונרוץ בצעדים משועשעים אל מחוץ למסעדה, חולפים על פני החבר לשעבר, שייתן בנו מבט חשדני, אבל יפנה אל התפריט. נעלה שוב אל הגשר, צוחקים ומחזיקים ידיים. מי הנהר ינועו מתחתינו במסלולם הקבוע. "זה לא היה הוא", אני אבין פתאום, "לא היה לו קעקוע בצוואר". "שכחנו את הקומקום שם", תיזכר, אבל חיוך מאושר יקשט את פניך. "בוא נחזור, נחלוק כריך קרוק מאדאם", אני אחבק אותך מאחור, ואניח את ידי בכיסי הז'קט שלך, "אולי למוזג יש שפופרת של צבע לשיער גם בשבילך".

על הגז חיממה האש את מתכת הקומקום השחורה.

"לו אי פעם הייתה שעה לתה, היא כנראה עכשיו", אתה אמרת לי משהו דומה כשברחתי מסייון למנזר ב-64' מבולבול, כואב, מתקשה להאמין שההורים שלי היו ואינם עוד. הרחת מים, הושבת אותי לבדוק אם אני פצוע בצורה חמורה, וכשקבעת שלא, הגשת לי את התה שרתת. הבטחת לי שיש לי מקום כאן, ועודדת שאנסה לראות אם אני מצליח לשתות את התה ולהתרכז רק בו, רק לרבע שעה בה אנחנו שותים אותו יחד. אני הייתי בן 12 ונלהב לאתגרים, אבל מהר מאוד הדמעות שלי מילאו את המים הירוקים. אני זוכר שהתה היה מלוח.

את הנזירה צ'ן קונג לא הכרתי טוב במיוחד. כשהשתריתי אחריו במסדרונות המנזר ראיתי אותה: מעדכנת אותך, מדברת איתך בדחיפות, אך בחיוך. תשומת ליבה המלאה ניתנה לך, כמו גם תשומת ליבך אליה. אמרת לי: "כשאני לא מעוניין לדבר, אני משתדל לא לדבר, וכשאני כן, אני זוכר את העובדה שאני חולק רגע של חיבור עם אדם אחר". מעולם לא הרגשתי רצוי יותר מאשר כששוחחת איתי, זה לא היה משנה על מה.

כשהאחות צ'ן קונג נהרגה, לא הבנתי איך אתה עוד מסוגל לצאת ולהיפגש עם האמריקאים ולחוות את מסעות השכנוע וההסברה שלך. מובן שהאמנתי בכוחן של חמלה והקשבה, אבל האמנתי בהן כי זהה אתה האמנת. הייתי מאמין באלוהי הקופים הוורודים לו היית אומר. הייתי שם כשהודיעו לך על צ'ן קונג, ראיתי אותך משפיל את הראש, נושם נשימות עמוקות. חיכיתי איתך עד שהמים ירתחו, לא חשבתי ששמת לב שעקבתי אחריו, עד שהגשת גם את התה שלי. שתית אותו בריכוז, ואני התרכזתי בך, בשירי הפנים, שמתקשים ונרפים בכל לגימה, בשקט שבמבט שלך. זה היה הרגע בו החלטתי, שגם אני רוצה להיות נזיר. רק כשהכוס התרוקנה, התחלת לבכות.

נסעתי איתך לשליחות בארצות הברית, כי על אף שפחדתי מארץ הים והאלימות הזאת, עוד יותר פחדתי להישאר במנזר זמן ארוך כל כך בלעדיך.

לא דיברתי אנגלית, אבל חשתי בפחד שצומח בך, כשהקצין ההוא דיבר איתך שבוע לפני שהיינו אמורים לחזור. שתינו את התה יחד, ישבתי קרוב, כי חשבתי שאולי אתה צריך אותי. אני חושב שנשענת מעט אליי, הנשימות שלך היו איטיות ומודעות מאוד. "הם לא מאשרים לי לחזור", אמרת לי. "הם מפחדים וכואבים ולא יודעים איך להיפטר מהתחושות האלה". אחר כך מיהרת להבהיר לי: "אתה כמובן יכול לחזור, הטיסה שלך תקיים כרגיל". הדפתי אותך מהר. התה שלי, ממנו בקושי שתיתי, נשפך על קצה הסנטר שלי ונזל אל החוזה, אבל כל מה שיכולתי לחוש היה את הגרון שלי כואב, כשאני צועק בקול המתבגר שלי, שעוד לא התאזן ממש, שאני לא מוכן לחזור לבד. חשבתי שהייתי במנזר כבר מספיק זמן, שאני כבר לא הילד המבוהל שהייתי, שאני יודע לשתות תה בריכוז. נקודת הרתיחה שלי תמיד נמוכה הרבה יותר ממה שאני חושב. אמרת לי שזו בחירה שלי, כמובן, שאני מוזמן להישאר איתך, על אף שבאותם ימים לא היה לך מושג לאן תלך".

שריקת קומקום קהה מילאה את מטבח המנזר, האח קארונה כיבה את האש, אך חזר להספור.

"שוב הייתה בי היהירות לחשוב אותו הדבר. שוב גיליתי היכן באמת נקודת הרתיחה שלי, ממנה כל רגע של שקט וכל עצימת עיניים נושאים את השם שלך, כאילו פניך מקועקעות על פנים- העפעפיים שלי. אני יודע שאני לא אמור להדחיק את הרגשות האלה, רק לחוש ולהתמיר אותם, אבל אתה ידעת לעבוד עם שלך בכזו אלגנטיות, והשלווה שבי תמיד הייתה רק איזונים עדינים, בהם רק לעיתים נדירות הצלחתי לבטוח".

הנזיר מזג את המים הרותחים על העלים בתחתית הכוס, ורק כשנגעו בשפתיו, גילה שהם מלוחים.

לא נח לשִבֵּת לְקֹרֵא עַל רֵאשׁ סֵלֶם בְּחֶצֶר.
עַל הָעֵץ יֵשׁ בְּרֻזִּים שְׁחֹרְצִים פְּסִים בַּיִשְׁבָּן,
הַחֲצֵאִית אֵינָה עֹבֶה מִסְפִּיק,
אֶפְשָׁר לְהִשְׁעֵן רַק עַל אֹוִיר.

שְׁעוֹת הַיִּיחִי יְשׁוּבָה כְּמוֹ דְמוּת מֵהַסֶּפֶר
"בֵּית קֶטָן בְּעֶרְבָה".
אִמָּא הֵיחָה מְשַׁעֲשַׁעַת,
לְבַקְשָׁתִי, קִנְיָה לִי קִמְקוּם שׁוֹרֵק.

מִסִּבַּת הַתָּה לֹא בְּאַרְמוֹן, אֲלֵא בְּבֵית מֵתִפּוֹרֵר.
כָּל הַנוֹכְחִים חֹלִים בְּ"שְׁנִית" אוּ בְּ"מְלֻרְיָה".
"אֵת לֹא רוֹצֶה לְקֹרֵא בְּסֵלֻן?", הִיא שֶׁאֲלָה,
הַקִּמְקוּם שׁוֹרֵק לִי וְאֵנִי מֵהֲרָתִי פְּנִימָה.

אֵת הַתָּה הַיִּיחִי מְכִינָה בְּשִׁבְלִי
כְּדֵי שְׁיֻכַּל לְשׁוֹרֵק.
אִבָּא שְׁלִי הֵיחָה שׁוֹרֵק רַק כְּשֶׁהֵיחָה שְׁמַח וְלֹא מֵרָכּוּז.

הֵיחָה טֶקֶס שְׁלֵם שֶׁל אָדִים, מְזִיגָה, בְּחִישָׁה.
"אוּלֵי יֵשׁ לָנוּ שְׁרָשִׁים בְּיָפֶן", אִמִּי מִלְמֶלֶה,
"אוּ בְּאַנְגְּלִיָּה."
לִילְדָה יֵשׁ שְׁעָר צָהָב, וְלְכֹלֶם בְּבֵית שְׁעָר שְׁחָר,
הִיא קוֹרֵאת עַל הַסֶּפֶסֶל וְאֵין לָהּ תְּבֵרוֹת".
מֵלֵאתִי שׁוֹב אֵת הַקִּמְקוּם, רַק כִּי כָּאֵב לִי כְּכֹר לְשִׁבֵּת.
"נוּ, הַכְּנִסִי לְסֵלֻן".

"אֲבָל אֲזֵי אֵנִי לֹא יְכוּלָה לְרוֹץ אֲלֵיו, הוּא קְרוֹב מְדִי.
הוּא כְּכֹר שׁוֹרֵק שְׁלוֹשׁ פְּעָמִים, וְיֵשׁ לִי מִיְגֻרְנָה.
כְּכֹה מֵתַחִילָה מְלֻרְיָה", אִמְרָתִי לְאִמָּא.

הַקְמָקוּם נֶעְלַם,
יִלְדָה בּוֹכָה בְּרֹאשׁ סֵלֶם.

אֵת אִמִּי אֲבֹדָתִי לִפְנֵי כַּמָּה שָׁנִים,
אָבִי אֲבֹד אֵת שְׁרִיקָתוֹ,
כִּלְנֹו נֶאֱחָזִים בְּאַהֲבָה בְּלִחֵי מִסְבֵּרֶת לְחָה.

בְּלִילָה, אֲנִי לִפְעָמִים מִתְעוֹרָרֶת בְּרֹאשׁ הַסֵּלֶם.
הַשְּׁרִיקָה הִיא צְלִיל שֶׁל אֲזַעֲקָה,
הָאִוִיר עָלָיו אֲנִי נִשְׁעָנֶת לֹא תוֹפֵס אוֹתִי.

אֲחוֹתִי שׁוֹמְרֶת לִי אֵת הַקְמָקוּם הַשׁוֹרֶק,
הוּא נֹצֵב גְבוּהָ עַל מִדְרָךְ בְּמִטְבָּח
כְּמוֹ קִשְׁתוֹת הָאֶבֶן בְּקִיסְרִיָּה,
מִצְמֵד שֶׁל כְּבוֹד עַל הוֹבְלֵת מִים
בְּנִצּוּחָה שֶׁל קִיסְרוֹת שְׁנֹפְלָה.

0126

סדרת החפצים: הקומקום

יולי 2025

תמוז ה'תשפ"ה

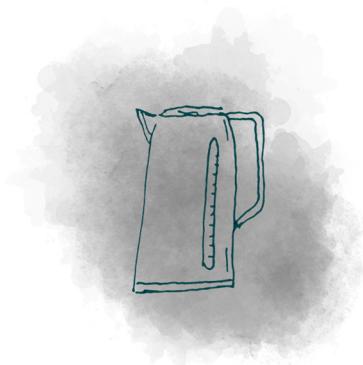
09

מיכל ברחיים

הקומקום

ברגעים של פעם
היתה הולכת למטבח וממלאת אותו במים.
ואז מתישבת מולו ובוהה,
גופה קפויץ.
מחכה שתגיע הרתיחה. שלו או שלא.
וכשזו היתה מגיעה, היתה נרצעת ונוחנת לו
לרתח במקומה.

0126

סדרת החפצים: גמקום

יולי 2025

תמוז ה'תשפ"ה

10

עדי סגל-ויסברגר

אדים

הוא עומד שקט בלבנו.

מחכה שימלאו בו מים.

עדין אוהו באופטימיות דמומה

שתמזג תכולתו לשני ספלים.

לידו מכונת קפה, מקציף נפרד לחלב,

נינג'ה וסמוראי, הלוחמים השקטים

המאמיים עליו לא פעם

בקצב החיים העכשווי.

קשובעות המים גועשות בו,

הוא נזכר: היו ימים

שהוא שרק לה.

הביטו בהם! החזירו אותם הביתה!

• 50 החטופים שנותרו בשבי החמאס •

20 חמיר נמרודי

22 מתן אונגרט

27 שבב בלפון

34 דוד קונין

27 אריאל קונין

23 גיא זלאל

32 אבינתן אור

24 אלון אהל

24 בפיץ רושני

21 רוס ברטלסקי

27 גלי ברמן

35 אלקה בחבט

24 איתן מור

24 יוסף חיים אחתה

47 עזרי טיין

24 אביתר דוד

36 מקסיים הרקין

25 מתן צבנאוקר

38 איתן הורן

27 זיו ברמן

22 בר קופרשטיין

20 נמרוד כהן

23 הדד גלזין

38 עזרי אדר

41 טל חיימי

27 עזרי היטן

21 עזרי גאנטר

56 אילן ייס

28 עידן שמעון

39 מוחמד אלונ

19 עזרי דביר

48 דודו אדר

43 מתיסאח יימלאך

53 יוסי שרעבי

75 איתן מורג'ית

35 אוריאל בורן

73 עזרי גוראר

22 דניאל פרץ

41 אסף חמתי

53 איתן מור

85 עמיים קופר

61 ליאור רודאיק

54 רונן אנגל

85 אריה זלמנוביץ

21 נחשון לזמיט מולל

30 מתיסאח אקאסירי

19 איתן חן

24 רן גאנז'ית

24 סרר בורן

26 גיא אילוז

מייסד: אלירן דיין
עורכים: אלירן דיין, רובי גורדון, עמליה ייניק, רוזי גולן, עידית גילאור
ניקוד והגהה: עידית גילאור
איורים ועיצוב גרפי: רובי גורדון

info@motiv-magazine.co.il

motiv-magazine.co.il

bit.ly/motiv-whatsapp

facebook.com/motiv.magazine

מוטיב (כתב עת)/he.wikipedia.org/wiki/

bit.ly/motiv-youtube

instagram.com/motiv.magazine

